

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Panginoon, Durugin Mo Ako!

Lord, Break Me!

William MacDonald

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Lord, Break Me!*, ni William MacDonald.

Orihinal na edisyon: © 1975 William MacDonald (printed with True Discipleship, Walterick Publishers).

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Tatlumpung taon matapos isulat ni Andrew Murray ang *Abide in Christ* ("Manatili kay Cristo"), sinabi niya:

*Nais kong malaman ninyo na ang isang ministro o Cristianong manunulat ay madalas na naaakay na magsabi ng higit pa sa kanyang naranasan. Hindi ko pa noon [nang isulat niya ang *Abide in Christ*] naranasan ang lahat ng isinulat ko. Hindi ko masasabing naranasan ko na ang lahat ng iyon nang ganap ngayon.*

Hindi ba sa ganito ring diwa isinulat ni Apostol Pablo:

Hindi sa nakamtan ko na ito o ako'y sakdal na; kundi nagpapatuloy ako upang ito'y maangkin ko, sapagkat ako'y inangkin na ni Cristo Jesus (Filipos 3:12).

Kapareho ang aking damdamin tungkol sa sumusunod na sanaysay, *Panginoon, Durugin Mo Ako!* Ipinasan sa akin ng Panginoon ang pagsulat ng mga bagay na ito. Napakadakila at napakaapurahan ng katotohanan para itago lamang dahil ako ay nabigong maranasan ito nang lubos. Sa anumang antas na ako'y nabigo, ginagawa kong mithiin ng aking puso ang mga bagay na aking isinulat.

William MacDonald

Pinahahalagahan ng Diyos ang mga Bagay na Durog

Karaniwan, kapag nabasag ang isang bagay, bumababa o tuluyang nawawala ang halaga nito. Ang mga basag na pinggan, basag na bote, at basag na salamin ay karaniwang itinatapon.

Kahit ang lamat sa muwebles o punit sa tela ay malaki ang ibinababa sa halaga nito kapag ipinagbili.

Pero hindi ganoon sa espirituwal na kaharian. Mataas ang pagpapahalaga ng Diyos sa mga bagay na durog, lalo na sa mga taong durog. Kaya mababasa natin ang mga talatang tulad nito:

Ang Panginoon ay malapit sa mga bagbag ang puso, at inililigtas ang mga durog ang espiritu (Awit 34:18).

Ang handog na kalugud-lugod sa Diyos ay isang bagbag na espiritu; ang bagbag at nagsisising puso, O Diyos, ay hindi Mo hahamakin (Awit 51:17).

Alam ng Diyos kung paano labanan ang palalo at mapagmataas, pero hindi Niya kayang labanan ang taong mapagpakumbaba at nagsisisi.

Ang Diyos ay sumasalungat sa mga palalo, ngunit nagbibigay ng biyaya sa mga mapagpakumbaba (Santiago 4:6). May bagay sa ating pagkadurog na umaakit sa Kanyang habag at kapangyarihan.

Kaya bahagi ng Kanyang kamangha-manghang layunin para sa ating buhay ay ang tayo'y madurog: durog ang puso, durog ang espiritu, at durog pa nga ang katawan (2 Corinto 4:6-18).

Ang Pagbabagong-loob ay Isang Anyo ng Pagkadurog

Ipinakilala na sa atin ang proseso ng pagdurog bago pa tayo magbagong-loob, kapag sinimulan ng Banal na Espiritu ang Kanyang gawain ng pagpapakilala sa atin ng ating kasalanan. Kailangan Niya tayong dalhin sa puntong handa tayong ipagtapat na tayo'y ligaw, hindi karapat-dapat, at impiyerno

lamang ang nararapat sa atin. Lumalaban tayo sa bawat hakbang. Pero patuloy Siyang nakikipagbuno sa atin hanggang madurog ang ating kapalaluan, mapatahimik ang ating mayabang na dila, at mawala ang lahat ng paglaban. Nakahandusay sa paanan ng Krus, sa wakas ay bumubulong tayo, "Panginoong Jesus, iligtas Mo ako!" Napaamo na ang mailap, napasuko na ang makasalanan, napaamo na ang batang kabayo.

Oo, napaamo na ang batang kabayo. Sa likas na kalagayan nito, ang batang kabayo ay mailap at walang kinikilalang batas. Sa pinakamaliit na pahiwatig ng renda o siyahan, ito ay tatayo sa hulihang paa, tatakbo, lulundag, at sisipa. Maaaring maganda at maayos ang hubog nito, pero habang hindi pa ito napaaamo, wala itong silbi pagdating sa paglilingkod. Pagkatapos ay dumarating ang masakit at matagal na proseso ng pagbaluktot sa kalooban ng batang kabayo upang ito'y pasakop sa singkaw. Kapag nadaig na ng mas mataas na kalooban ang kalooban ng batang kabayo, saka nito natatagpuan ang tunay na dahilan ng kanyang pag-iral.

Kaugnay nito, mabuting alalahanin natin na ang Panginoong Jesus ay isang Karpintero sa Nazaret, at bilang karpintero ay maaaring gumawa Siya ng mga pamatok na kahoy. May nagmungkahi nang maganda na kung may karatula sa pintuan ng Kanyang pagawaan, malamang na nakasulat doon, "Hustong-husto ang Aking mga pamatok." Pero ang punto para sa atin ay ang ating banal na Panginoon ay gumagawa pa rin ng pamatok. Sinasabi Niya,

Pasanin ninyo ang Aking pamatok, at matuto kayo sa Akin; sapagkat Ako'y maamo at mapagpakumbabang puso, at makasusumpong kayo ng kapahingahan para sa inyong

mga kaluluwa. Sapagkat malambot ang Aking pamatok, at magaan ang Aking pasan (Mateo 11:29, 30).

Gayunman, ang mga pamatok ay para lamang sa mga durog at mapagpasakop. Kailangang mapasuko at maisuko ang ating kalooban bago tayo matuto sa Kanya. Siya ay maamo at mapagpakumbabang puso. Kailangan tayong maging katulad Niya, at sa ganitong paraan lamang tayo makasusumpung ng kapahingahan para sa ating puso.

Mga Sangkap ng Pagkadurog

Pero dinadala tayo nito sa pangunahing tanong, "Ano ang ibig sabihin ng tunay na pagkadurog? Paano ito nakikita sa buhay ng isang mananampalataya? Ano ang ilan sa mga pangunahing sangkap nito?"

1. Pagsisisi, Pagtatapat, Paghingi ng Tawad

Marahil isa sa mga unang bagay na naiisip natin ay ang kahandaang ipagtapat ang kasalanan sa Diyos at sa mga nagawan natin ng mali. Ang taong durog ay mabilis magsisi. Hindi niya sinusubukang itago ang kasalanan sa ilalim ng alpombra. Hindi niya sinusubukang kalimutan ito sa pagdadahilang, "Ang panahon ang magpapagaling sa lahat." Nagmamadali siyang humarap sa Diyos at sumisigaw, "Ako'y nagkasala." Pagkatapos ay pinupuntahan niya ang sinumang nasaktan dahil sa kanyang mga ginawa at sinasabi, "Mali ako. Patawarin mo ako. Nais kong patawarin mo ako." Kung sa isang banda ay nararanasan niya ang nakapapasong kahihiyan ng paghingi ng tawad, sa kabilang banda naman ay nararanasan niya ang dakilang kalayaan ng malinis na budhi at ng paglakad sa liwanag.

Ang tunay na pagtatapat ay hindi nagpapakinis sa kasalanan o nagpapahina sa katotohanan nito. Hindi ito tulad ng hindi pa nadudurog na ginang na nagsabi nang may kapalaluan, "Kung may nagawa man akong mali, handa akong patawarin." Ang tunay na pagsisisi ay nagsasabi, "Nakagawa ako ng mali at narito ako para sabihing nagsisisi ako."

Ang buhay ni David ay nadungisan ng kasalanan at kabiguan, pero ang nagpamahal sa kanya sa puso ng Diyos ay ang kanyang malalim na pagsisisi. Sa Awit 32 at 51 ay muling binabagtas natin kasama niya ang kanyang mga pagsalangsang, kasalanan, at kasamaan. Pinagmamasdan natin siya sa panahong tumanggi siyang magsisi; ang buhay noon ay paghihirap sa katawan, isip, at espiritu. Walang naging maayos. Tila wala sa ayos ang lahat. Sa wakas ay nadurog siya. Nagtapat siya at nagpatawad ang Diyos. Pagkatapos ay muling tumunog ang mga kampana at nabawi ni David ang kanyang awit.

Sa Bagong Tipan, nagbibigay si Pablo ng halimbawa ng pagkadurog. Nangyari ito nang humarap siya sa mga punong saserdote at sa Sanedrin sa Jerusalem. Nang simulan niya ang kanyang pananalita sa pagsasabing lagi siyang namuhay nang may mabuting budhi, nagalit nang husto ang punong saserdote at iniutos na sampalin sa bibig ang bilanggo. Agad na sumagot ang apostol, "Hahampasin ka ng Diyos, ikaw na pinaputing pader! Nakaupo ka ba upang hatulan ako ayon sa kautusan, at gayunman ay labag sa kautusan na iniutos mong ako'y saktan?" (Mga Gawa 23:3). Nagulat ang mga nakapaligid sa matalas na pagsaway ni Pablo. Hindi ba niya alam na ang kausap niya ay ang punong saserdote? Sa katunayan, hindi nga alam ng apostol. Marahil ay hindi suot ni Ananias ang kanyang opisyal na kasuotan o hindi siya nakaupo sa karaniwan niyang

upuan. O marahil ay muli na namang dahil sa mahinang paningin ni Pablo. Anuman ang dahilan, hindi niya sinasadyang magsalita ng masama laban sa nararapat na pinuno. Kaya mabilis siyang humingi ng tawad sa kanyang mga salita, sinisipi ang Exodo 22:28, "Huwag kang magsasalita ng masama laban sa pinuno ng iyong bayan." Madaling madurog ang apostol. Ipinakita niya ang kanyang espirituwal na kahinugan sa kanyang kahandaang magsabi, "Mali ako. Patawarin mo ako."

2. Pagsasauli

Malapit na kaugnay ng unang aspektong ito ng pagkadurog ang agarang pagsasauli, saanman ito kailangan. Kung nagnakaw ako, nakasira, o nakapinsala ng isang bagay, o kung may ibang nawalan dahil sa aking maling gawi, hindi sapat na humingi lamang ng tawad. Hinihingi ng katarungan na mabayaran ang nawala. Ito ay para sa mga nangyari bago ako nagbagong-loob gayundin sa mga nangyayari pagkatapos.

Matapos tanggapin ni Zaqueo ang Panginoong Jesus, naalala niya ang ilan sa mga madayang transaksyon niya bilang maniningil ng buwis. Isang banal na udyok ang agad na nagturo sa kanya na kailangang ituwid ang mga maling ito. Kaya sinabi niya sa Panginoon, "...kung may nadaya ako sa anumang bagay, isasauli ko nang makaapat." Dito ang "kung" ay hindi nagpapahayag ng pag-aalinlangan o pag-aatubili. Ang ibig sabihin ay "sa bawat pagkakataong may nadaya ako sa anumang bagay, isasauli ko nang makaapat." Ang kanyang pasiyang magsauli ay bunga ng kanyang pagbabagong-loob. Ang "makaapat" ay sukatan ng sigla ng kanyang bagong buhay.

May mga pagkakataong imposibleng makapagsauli. Maaaring nasira na ang mga talaan, o nakalimutan na ang eksaktong

halaga dahil sa paglipas ng panahon. Alam ng Diyos ang lahat ng ito. Ang nais lamang Niya ay bayaran natin ang ating utang sa bawat pagkakataong kaya natin.

At dapat itong laging gawin sa Pangalan ng Panginoong Jesus. Walang kaluwalhatian para sa Diyos kung sasabihin ko lamang, "Ninakaw ko ito. Patawarin mo ako. Ngayon ay nais kong bayaran ka." Ang gawa ay dapat samahan ng patotoo para kay Cristo, gaya ng, "Kamakailan ay naging Cristiano ako sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo. Kinakausap ako ng Panginoon tungkol sa ilang kasangkapang ninakaw ko sa iyo limang taon na ang nakararaan. Narito ako upang humingi ng tawad at ibalik ang mga kasangkapan." Ang bawat gawa ng katuwiran o kabaitan na ginagawa ng isang Cristiano ay dapat samahan ng pagpapatotoo para sa Tagapagligtas upang Siya at hindi ang sarili ang tumanggap ng kaluwalhatian.

3. Mapagpatawad na Espiritu

Ang ikatlong sangkap ng pagkadurog ay ang kahandaang magpatawad kapag tayo ay nagawan ng mali. Sa maraming pagkakataon, nangangailangan ito ng kasingdaming biyaya ng paghingi ng tawad o pagsasauli.

Sa katunayan, nakagugulat kung gaano kalinaw ang Bagong Tipan sa pagbibigay sa atin ng mga tagubilin tungkol sa paraan ng pagpatawad sa iba.

Una sa lahat, tuwing tayo ay nagawan ng mali, dapat nating patawarin agad ang tao sa ating puso (Efeso 4:32). Hindi pa tayo pumupunta sa kanya para sabihing napatawad na siya, pero sa ating puso ay tunay na natin siyang pinatawad.

Sa sandaling gawan ako ng mali ng isang tao, kailangan ko siyang patawarin. Kung gayon ay malaya ang aking kaluluwa. Kung kikimkimin ko ang mali laban sa kanya, nagkakasala ako laban sa Diyos at laban sa kanya, at inilalagay ko sa panganib ang aking kapatawaran mula sa Diyos. Magsisi man ang tao, magbayad-pinsala, humingi ng tawad o hindi, walang pagkakaiba. Agad ko na siyang pinatawad. Haharapin niya ang Diyos dahil sa maling ginawa niya, pero iyon ay sa kanya at sa Diyos at hindi akin, maliban na tutulungan ko siya ayon sa Mateo 18:15 at mga kasunod. Pero magtagumpay man ito o hindi, at bago pa man ito magsimula, kailangan ko na siyang patawarin (Lenski).

Napakaraming maliliit na pagkakamali ang maaaring patawarin at kalimutan agad. Tunay na tagumpay kapag nagagawa natin ito. "Ang pag-ibig ... ay hindi nagtatala ng masama o natutuwa sa kasamaan ng ibang tao" (1 Corinto 13:7, ayon sa J. B. Phillips). Minsan ay tinanong ang isang Cristianong ginang, "Hindi mo ba naaalala ang masamang sinabi sa iyo ng mapanirang babaeng iyon?" Ang sagot niya ay, "Hindi lamang sa hindi ko naaalala; malinaw kong naaalala na kinalimutan ko na iyon."

Kung ang pagkakamali ay mas mabigat at sa palagay mo ay hindi matuwid na palampasin ito, ang susunod na hakbang ay puntahan ang nagkasala at kausapin siya tungkol dito (Mateo 18:15). Kung siya'y magsisi, kailangan mo siyang patawarin. "At kung siya'y magkasala laban sa iyo nang makapito sa isang araw at makapitong bumalik sa iyo, na nagsasabing, 'Nagsisisi ako,' kailangan mo siyang patawarin" (Lucas 17:4). Nararapat lamang na handa tayong magpatawad nang walang hangganan.

Sa kabila ng lahat, tayo ay pinatawad na at pinatatawad nang di-mabilang na ulit.

Pansinin na hindi ka dapat pumunta at sabihin sa lahat ng iba ang pagkakamali ng nagkasala (iyan ang halos lagi nating ginagawa). "Humayo ka at sabihin mo sa kanya ang kanyang pagkakamali, kayong dalawa lamang." Malinaw na ang layunin ay panatilihing limitado hangga't maaari ang mga hindi pagkakasundong ito.

Sa sandaling ipagtapat ng nagkasalang kapatid ang kanyang kasalanan, sabihin mo sa kanya na napatawad na siya. Napatawad mo na siya sa iyong puso, pero ngayon ay maipapahayag mo na sa kanya ang kapatawaran.

Pero paano kung tumanggi siyang magsisi? Kung gayon, ayon sa Mateo 18:16, "magsama ka ng isa o dalawa pa, upang ang bawat salita ay mapagtibay ng patotoo ng dalawa o tatlong saksi."

Kung tumanggi siyang makinig sa dalawa o tatlong saksi, dapat dalhin ang usapin sa lokal na kapisanan ng mga Cristiano. Ang layunin sa lahat ng ito ay hindi paghihiganti o pagpaparusa, kundi ang pagpapanumbalik sa nagkasalang kapatid.

Kung mabigo ang huling pagsisikap na ito, ituturing siyang isang Gentil at isang maniningil ng buwis. Sa madaling salita, hindi mo na siya tinatratong isang nasa pakikisama sa lokal na iglesia. Dahil hindi siya kumikilos na tulad ng isang Cristiano, tinatanggap mo siya ayon sa sarili niyang pinili. Itinuturing mo siyang hindi mananampalataya. Pero sa sandaling siya'y magsisi, patawarin mo siya at ganap na maibabalik ang pakikisama.

Kinamumuhian ng Diyos ang di-mapagpatawad na espiritu, ang pasiyang dalhin ang sama ng loob hanggang sa libingan, ang ayaw kalimutan ang nakaraan. Malakas itong ipinakita sa talinghaga ng aliping may utang (Mateo 18:23-35). Noong siya mismo ay bangkarote, pinatawad siya ng hari sa isang milyong dolyar. Pero pagkatapos ay ayaw niyang patawarin ang kapwa alipin sa ilang dolyar. Malinaw ang aral. Dahil pinatawad tayo ng Diyos noong lubog tayo sa utang, dapat ay handa tayong magpatawad sa iba na may maliliit na utang sa atin.

4. Pagtitiis ng Kamalian Nang Hindi Gumaganti

Pero may iba pang aspekto ng pagkadurog. Isa rito ang mapagpakumbabang espiritu na nagdurusa dahil sa paggawa ng tama at hindi gumaganti. Dito, siyempre, ang ating Panginoon ang pangunahing Halimbawa.

Nang Siya'y laitin, hindi Siya gumanti ng paglait; nang Siya'y magdusa, hindi Siya nagbanta; kundi ipinagkatiwala Niya ang Kanyang sarili sa Kanya na humahatol nang matuwid (1 Pedro 2:23).

Tayong lahat ay tinawag sa ganitong uri ng buhay.

Sapagkat ito'y kalugud-lugod, kung dahil sa budhi sa Diyos ay tinitiiis ng isang tao ang sakit habang nagdurusa nang walang katarungan. Sapagkat ano ang kapurihan kung kayo'y nagkasala at hinampas dahil dito ay inyong tinitiiis nang may pagtitiyaga? Ngunit kung kayo'y gumawa ng mabuti at nagdusa dahil dito ay inyong tinitiiis nang may pagtitiyaga, ito'y kalugud-lugod sa Diyos (1 Pedro 2:19, 20).

Sa kanyang aklat na *From Grace to Glory*, ipinaaalala sa atin ni Murdoch Campbell na si John Wesley ay may asawang ginawang pagsubok ng apoy ang kanyang buhay. Ilang oras nitong literal na kinakaladkad siya sa paligid ng silid sa pamamagitan ng kanyang buhok. At ang nagtatag ng Methodismo ay hindi kailanman nagsalita ng masakit sa kanya.

Ikinuwento rin ni Campbell ang tungkol sa "isang maka-Diyos na ministro sa Highlands ng Scotland na may asawang ganoon din. Nakaupo siya isang araw sa kanyang silid at nagbabasa ng kanyang Biblia. Bumukas ang pinto at pumasok ang kanyang asawa. Inagaw ng kamay nito ang Aklat mula sa kanya at inihagis sa apoy. Tumingin siya sa mukha nito at mahinahong sinabi, 'Hindi pa ako nakaupo sa harap ng mas mainit na apoy.' Iyon ay isang sagot na nagpahupa sa galit nito at naging simula ng isang bago at mapagpalang buhay. Ang kanyang Jezebel ay naging isang Lydia. Ang tinik ay naging isang liryo."

Sinabi ng isang dakilang banal ng Diyos, "Tanda ng pinakamalalim at pinakatunay na pagpapakumbaba ang makita ang sarili na hinahatulan nang walang dahilan at manahimik sa ilalim nito. Ang manahimik sa ilalim ng insulto at kamalian ay isang napakarangal na paggaya sa ating Panginoon. 'O aking Panginoon, kapag naaalala ko kung sa gaano karaming paraan Ka nagdusa, Ikaw na hindi karapat-dapat dito sa anumang paraan, hindi ko alam kung nasaan ang aking katinuan kapag nagmamadali akong ipagtanggol at ipagmatuwid ang aking sarili. Posible bang naisin kong may magsalita o mag-isip ng anumang mabuti tungkol sa akin, gayong napakaraming masamang

bagay ang inisip at sinabi tungkol sa Iyo?" (Living Patiently, J. Allen Blair, pp. 353, 4).

5. Paggaganti ng Mabuti sa Masama

Isang karagdagang hakbang pasulong sa buhay ng pagkadurog ay hindi lamang ang matiyagang pagtitiis sa kamalian kundi ang pagganti sa bawat kamalian ng isang kabaitan.

Huwag ninyong gantihan ng masama ang masama sa kaninuman, kundi pag-isipan ninyo ang marangal sa paningin ng lahat. "...kung nagugutom ang iyong kaaway, pakainin mo siya; kung nauuhaw, painumin mo siya; sapagkat sa paggawa nito ay magbubunton ka ng nagbabagang uling sa kanyang ulo." Huwag kayong padaig sa masama, kundi daigin ninyo ng mabuti ang masama (Roma 12:17, 20, 21).

Dito ay lagi kong naaalala ang isang elepanteng pinalalakad ng may-ari nito sa isang kalye sa India. May dalang matulis na bakal na pantaboy ang lalaki upang patuloy na palakarin ang mabagal na hayop. Pagkatapos ay nabitawan ng may-ari ang pantaboy at bumagsak ito sa lupa nang malakas na kalansing. Ang mapagtiising elepante ay lumingon, dinampot ang pantaboy gamit ang kanyang nguso, at iniabot ito sa kanyang amo. Kung maaaring maging Cristiano ang mga elepante, tiyak na isa ang elepanteng iyon.

6. Pagpaparangal sa Iba nang Higit sa Sarili

At mayroon pang uri ng pagkadurog na nagtuturing sa iba na mas mabuti kaysa sa sarili (Filipos 2:3). Nakikita natin ito sa isang pangyayari sa buhay ni Abram (Genesis 13:1-13). Sila ni

Lot ay umahon mula sa Egipto patungo sa Negeb at pagkatapos ay sa Bethel kasama ang kanilang mga pamilya at ari-arian. Kapwa sila may malalaking kawan ng tupa at baka, at hindi nagtagal ay nagkaroon ng away ang kanilang mga upahang tauhan dahil sa pastulan. Sa puntong ito ay pumagitna si Abram at sinabi, sa diwa, "Tingnan mo, Lot, hindi tayo maghihiwalay nang magkagalit dahil lamang sa ilang bigkis ng dayami. Kunin mo ang anumang pastulang gusto mo, at dadalhin ko ang aking mga hayop sa ibang lugar." Kaya pinili ni Lot ang matatabang pastulan sa lambak ng Jordan, nakababahalang malapit sa Sodoma. Ang malaking-pusong si Abram ay lumipat pa nang mas malayo sa Canaan. Kaya isang banal sa Lumang Tipan, na nabuhay bago pa ang Pentecostes, ang nagbigay sa atin ng praktikal na halimbawa ng ibig sabihin ni Pablo nang sabihin niya:

Magmahalan kayo bilang magkakapatid; mag-unahan kayo sa pagpaparangal sa isa't isa (Roma 12:10).

7. Agarang Pagsunod

Pero hindi lamang ito. Nais ng Diyos na tayo ay madurog sa pagtanggap at pagsunod sa Kanyang kalooban. Maikli itong sinabi ng mang-aawit:

Huwag kayong tumulad sa kabayo o sa mola, na walang unawa, na kailangang pigilan ng busal at renda, kung hindi ay hindi lalapit sa iyo (Awit 32:9).

Ang hilig ng masiglang kabayo ay ang mauna bago pa ang hudyat, samantalang ang mola ay sumisimbolo ng katigasan ng ulo at pagmamatigas. Kaya may dalawang panganib kaugnay ng

kalooban ng Diyos. Posibleng sumulong nang walang malinaw na patnubay, tumakbo nang hindi isinusugo. At posible ring sadyang labanan ang malinaw na patnubay ng Panginoon.

Si Jonas, halimbawa. Walang duda kung ano ang nais ng Diyos na gawin niya. Tinawag siyang pumunta at mangaral ng pagsisisi sa Nineve. Pero hindi pa siya nadudurog. Kaya sumakay siya sa isang barkong patungo sa kabilang direksiyon. Pagkatapos lamang ng kanyang bangungot na karanasan sa tiyan ng isda saka nabaluktot ang kanyang kalooban upang sumunod. Pagkatapos ay humayo siya upang patunayan na ang kalooban ng Diyos ay, sa kabila ng lahat, mabuti, kalugod-lugod, at sakdal (Roma 12:2).

Nakagugulat na larawan ng pagkadurog ang batang asno na sinakyan ni Jesus papasok sa Jerusalem (Lucas 19:29-35).

Hanggang noon ay wala pang taong nakasakay sa hayop na iyon, at aasahang lalaban ito nang husto sa anumang pagtatangkang sakyan ito. Pero nang lumapit ang Tagapagligtas, nakaranas ito ng himala ng biglaang pagkadurog. Ang kalooban ng batang asno ay lubusang nagpasakop sa kalooban ng Manlilikha nito.

Maaaring paghahalo ng larawan ang pagpasok ng putik sa isang pagtalakay tungkol sa pagkadurog, pero ang putik sa mga kamay ng magpapalayok ay angkop na paglalarawan ng isang taong durog sa mga kamay ng Panginoon: malambot at tumutugon sa diin ng Kanyang mga daliri. Kaya ang araw-araw na panalangin ng mapagpasakop na banal ay:

Ang nais Mo'y siyang gawin, Panginoon! Ang nais Mo'y siyang gawin!

Ikaw ang Magpapalayok; ako ang putik.

Hubugin at gawin Mo ako ayon sa Iyong kalooban,
Habang ako'y naghihintay, nagpapasakop at tahimik.
Ang nais Mo'y siyang gawin, Panginoon! Ang nais Mo'y
siyang gawin!

Siyasatin at subukin Mo ako, Panginoon, ngayon!

Higit pang puti sa niyebe, hugasan Mo ako ngayon,
Habang sa harapan Mo'y mapagpakumbaba akong
yumuyuko.

Ang nais Mo'y siyang gawin, Panginoon! Ang nais Mo'y
siyang gawin!

Sugatan at pagod, tulungan Mo ako, idinadalangin ko!
Kapangyarihan, lahat ng kapangyarihan, tunay na Iyo!

Hipuin at pagalingin Mo ako, banal na Tagapagligtas!

Ang nais Mo'y siyang gawin, Panginoon! Ang nais Mo'y
siyang gawin!

Pagharian Mo nang lubos ang aking buong pagkatao!

Punuin Mo ng Iyong Espiritu hanggang makita ng lahat
Si Cristo lamang, lagi, na nabubuhay sa akin!

8. Kamatayan sa Opinyon ng Madla

Marami pang ibang aspekto ng pagkadurog. Halimbawa, kailangan tayong dalhin sa puntong patay na tayo sa palakpak o pagsimangot ng mundo. Matapos maligtas si W. P. Nicholson, napasailalim siya sa pagtuturo ng isang opisyal ng Salvation Army. Isang araw ay sinabi sa kanya ng opisyal, "Kung seryoso ka sa Diyos, isuot mo ang karatulang ito nang ilang oras sa

gitna ng bayan." Nakasulat sa karatula ang mga salitang "PATAY SA OPINYON NG MADLA." Ang karanasang ito ay nagkaroon ng malalim na epekto sa buong buhay ni Nicholson ng walang takot na paglilingkod kay Cristo.

9. Pagtatapat sa mga Kasalanan ng Iba na Parang Sariling Kasalanan

Kailangan tayong madurog nang husto anupat ipagtatapat natin ang mga kasalanan ng bayan ng Diyos na parang sarili nating kasalanan. Ito ang ginawa ni Daniel (Daniel 9:3-19). Hindi siya personal na may sala sa karamihan ng mga kasalanang inisa-isa niya. Pero lubos niyang iniugnay ang kanyang sarili sa bansang Israel anupat ang kanilang mga kasalanan ay naging kanyang kasalanan. Dito ay ipinaaalala niya sa atin, siyempre, ang Isa na "pumasang ating mga kasalanan at kalungkutan at inangkin ang mga ito na parang sa Kanya." At ang aral para sa atin ay, sa halip na pintasan ang ibang mananampalataya at ituro sila ng nag-aakusang daliri, dapat nating ipagtatapat ang kanilang mga kasalanan na parang atin.

10. Pananatiling Mahinahon sa Panahon ng Krisis

Ang huling aspekto ng pagkadurog ay ang pagiging panatag at mahinahon sa mga krisis ng buhay. Kapag may di-maiiwasang pagkaantala, ang likas na reaksiyon ay ang pagmamaktol at pagngingitngit. Ang mga pagkagambala sa karaniwang gawain ay madalas na nagdudulot ng inis at pagkabalisa. Mga pagkasira ng makina at mga aksidente: gaano kadali tayong nababagabag dahil sa mga ito at umiinit pa nga ang ulo. Ang mga pagbabago ng iskedyul at mga kabiguan ay may paraan ng paglalabas ng pinakamasama sa atin. Ang pagkataranta, ang

pagkayamot, ang galit, at ang histeria na ibinubunga ng lahat ng ito ay sumisira sa patotoo ng Cristiano, sa pinakamababang masasabi. Ang daan ng pagkadurog ay ang manatiling mahinahon sa mga krisis na ito, alam na pinangingibabawan ng Diyos ang lahat ng pangyayari sa buhay para sa Kanyang mga layunin. Ang flat na gulong ay maaaring isang pagpapalang nakatago, inililigtas ka sa isang bangga sa mas malayong bahagi ng expressway. Ang di-inaasahang bisitang gumagambala sa iyong paglilingkod sa Panginoon ay maaaring nagdadala ng mas mahalagang ministryo kaysa sa ginagawa mo. Ang aksidente, kasama ang lahat ng pagdurusa, abala, at gastos nito, ay maaaring maglapit sa iyo sa mga taong inihanda ng Banal na Espiritu upang tumanggap ng ebanghelyo. Sa lahat ng pangyayaring ito, nais ng Panginoon na makita tayong agad na tumugon nang mahinahon sa halip na mainipin, nang may pagkadurog sa halip na paghihimagsik.

Ilan lamang ito sa mga halimbawa ng ibig sabihin ng pagkadurog. Mungkahi lamang ang listahan at tiyak na hindi kumpleto. Habang lumalakad tayo sa pakikisama sa Panginoon, ipakikita Niya sa atin ang mga bahagi ng ating buhay kung saan kailangan tayong madurog sa paanan ng Krus. At sa bawat ganitong paghahayag ay ibibigay Niya ang kinakailangang biyaya.

Sapagkat ang Diyos ang kumikilos sa inyo, kapwa sa pagnanais at sa paggawa ayon sa Kanyang mabuting kalooban (Filipos 2:13).

Ang Hindi Ibig Sabihin ng Pagkadurog

Ngayong nakita na natin ang ilan sa mga sangkap ng pagkadurog, dapat nating ipaliwanag nang maikli kung ano ang hindi ibig sabihin ng salitang ito. Hindi ito nangangahulugang ang tao ay nagiging mahina at walang paninindigan, parang dikya na walang gulugod. Hindi ito nangangahulugang nagiging walang kapangyarihan siya at walang gaanong impluwensiya sa mga nasa paligid niya. Kung anuman, ang kabaligtaran ang totoo. Ang pagkadurog ay isa sa pinakamagagandang sangkap ng isang matibay na pagkatao. Hindi kailangan ng anumang disiplina para manatiling hindi durog. Pero gaano kalaking pagpipigil sa sarili ang kailangan para maging katulad ni Cristo kapag ang bawat likas na udyok ay naghihimagsik laban dito!

Ang mga taong durog ang may pinakamakapangyarihang impluwensiya. Tahimik silang nakaiimpluwensiya sa pamamagitan ng di-mapaglabanang lakas ng isang halimbawang hindi makamundo. Isang kabalintunaan, pero ganoon nga: "Ang Iyong kahinahunan ang nagpadakila sa akin" (Awit 18:35). At may kakayahan silang magalit kapag hinihingi ng pagkakataon. Nakikita natin ito sa buhay ng ating Panginoon. Pinalayas Niya ang mga mamamalit ng salapi mula sa Templo gamit ang isang panghagupit na gawa sa maliliit na lubid. Pero ang mahalagang makita ay sumiklab ang Kanyang galit hindi dahil sa anumang maling ginawa sa Kanya nang personal, kundi dahil nilapastangan ang bahay ng Kanyang Ama. Gaya ng nasabi na, "Siya ay isang leon para sa layunin ng Diyos pero isang kordero para sa Kanyang sarili." Marami sa mga martir at repormador ay tunay na durog pero mahirap sabihing sila'y mahina o walang impluwensiya.

Ang Agwat ng Salinlahi

Isa sa pinakamahirap na larangan kung saan maipakikita ang pagkadurog ay ang ugnayan ng anak at magulang. Dahil sa kakaibang kakatwaan ng nahulog na kalikasan ng tao, tila pinakawalang-pagmamahal tayo sa mga pinakamalapit sa atin. Maraming Cristianong dalaga ang patuloy na nakikipaglaban sa kanilang kalooban dahil sa pagkapoot na nadarama nila sa kanilang mga ina. At gayon din karaming Cristianong binata ang halos hindi man lamang magalang sa kanilang mga ama sa karamihan ng pagkakataon. Walang nagkakaila na may agwat ng salinlahi; sa katunayan ito ay isang napakalawak na bangin. Nagrereklamo ang mga kabataan na hindi sila nauunawaan ng kanilang mga magulang, na mapanupil ang mga ito, na hindi na sila nakasasabay sa panahon, na kabilang sila sa makalumang kaayusan. Pero sa kabila ng lahat, maraming kabataan ang nakadarama ng pagkakasala at kahihiyan dahil tila hindi nila madaig ang mga saloobing ito at kumilos na parang Cristiano kahit minsan sa kanilang mga magulang. Nauunawaan nila na isang napakalaking kabiguan na nagagawa nilang maging mabait at kaaya-aya sa kanilang mga kasing-edad at maging sa ibang matatanda, pero napakalamig at napakatalas naman sa bahay. Kinamumuhian nila ang kanilang sarili dahil madalas nilang naisin na sana'y patay na ang kanilang mga magulang, pero ang madurog at magtapat ay isang mapait na tabletas na mahirap lunukin.

Hindi nagkataon lamang na nang ibigay ng Diyos ang sampung pangunahing kautusan sa bansang Israel, isa sa mga ito ay tungkol sa mahirap at maselang larangang ito ng ugnayan ng tao:

"Igalang mo ang iyong ama at ang iyong ina, upang humaba ang iyong mga araw sa lupaing ibinibigay sa iyo ng Panginoon mong Diyos" (Exodo 20:12).

Inulit ni Pablo ang utos sa Bagong Tipan:

Mga anak, sundin ninyo ang inyong mga magulang sa Panginoon, sapagkat ito ang matuwid. "Igalang mo ang iyong ama at ina" (ito ang unang utos na may pangako), "upang ikaw ay mapabuti at humaba ang iyong buhay sa lupa" (Efeso 6:1-3).

Ang paggalang at pagsunod sa magulang ay hindi lamang nangangahulugan ng paggawa ng sinasabi nila, kundi ng paggalang sa kanila, pagiging mabait sa kanila, at pag-aalaga sa kanila tuwing kailangan. Nagbibigay si Pablo ng apat na dahilan:

*Ito ay matuwid * Ito ay para sa sariling kabutihan ng mga kabataan * Ito ay ayon sa Kasulatan * Nagdudulot ito ng ganap na buhay.*

Pero maraming binata at dalaga ang halos nakumbinsi na ang kanilang sarili na bagama't maaaring posible ito sa ibang kaso, hindi talaga ito posible sa kanila. ANG KANILANG mga magulang ay masyadong mapaniil, masyadong makaluma.

Ang kailangan lamang, siyempre, ay pagkadurog. Ang ibig sabihin nito ay ang pumunta sa ama o sa ina o sa kanilang dalawa at sabihing, "Tingnan po ninyo, nagsisisi ako na naging napakasama ko sa pakikitungo sa inyo. Hindi ko kailanman kayo pinasalamatan sa lahat ng ginawa ninyo para sa akin, pero

nais kong gawin iyon ngayon. Nais kong patawarin ninyo ako sa paraan ng pagtatayo ko ng mga pader ng paglaban sa pagitan natin. Sa tulong ng Diyos, nais kong maging iba ang mga bagay sa hinaharap."

Ang walang-kupas na halimbawa ng pagtawid sa agwat ng salinlahi ay ang kuwento ng alibughang anak. Sa simula, hindi na makapaghintay ang walang-utang-na-loob na anak na mamatay ang kanyang ama; gusto na niya agad ang mana. Nakuha nga niya ito at umalis upang magpakasasa. Sumunod ang mga gabi-gabing pagsasaya, ang inuman, ang paglalasing, ang kahalayan, at ang lahat ng iba pa. Pero sa wakas ay naubos ang pera at nawala rin ang mga kaibigan. Ang lustay ay humantong sa halos wala nang ikabuhay. Nagsimula niyang isipin ang mga alila sa bahay na mas mabuti pa ang pamumuhay kaysa sa kanya. Napakahangal niya! Umalis siya ng bahay na puno pero ngayon ay bumabalik na walang laman. Umalis siya na humihingi ng katarungan pero bumabalik na nagmamakaawa para sa awa. Umalis siya na nakataas ang ulo pero gumagapang pauwi na durog.

"Itay," sabi niya, "ako'y nagkasala. Nagkasala laban sa Diyos at nagkasala laban sa inyo. Hindi na ako karapat-dapat na tawaging anak ninyo..." Plano pa niyang magsalita, magmakaawa na gawin siyang isang alila. Pero sa puntong ito ay nagbibigay na ng mga utos ang ama sa sambahayan. At hindi nagtagal, nakasuot na ang anak ng bagong damit, may magandang singsing sa isang daliri, may bagong pares ng sapatos, at nakaupo sa isang masaganang hapunan ng inihaw na guya at lahat ng kasama nito. Natawid ang agwat sa pamamagitan ng pagkadurog. Pero hindi kailanman makikilala

ng anak ang halik ng ama kung hindi muna siya nadurog sa pagsisisi at pagtatapat.

Walang makatutulong nang higit sa pagtutuwid ng saloobin ng pagkapoot ng isang tao kaysa sa kahihyan ng pagkakailangang humingi ng gayong tawad. Sa susunod na matukso siyang magpakita ng anumang kawalan ng pagmamahal sa isang magulang, mabilis niyang maaalala ang nakapapasong kahihyan ng pagkakailangang madurog, at ito ay magiging isang makapangyarihang pampigil.

Ang Agwat sa Mag-asawa

Marahil ang ikalawang pinakamahirap na larangan kung saan maipakikita ang tunay na pagkadurog ay ang ugnayan ng mag-asawa. Muli, ito ay usapin ng pakikitungo nang hindi mabait sa mga pinakamalapit sa atin, habang nagpapakita ng alindog at kagandahang-asal sa mga halos hindi natin kilala. Madalas ay kailangan nating aminin na tayo'y mga diyablo sa bahay at mga banal sa labas.

Makatotohanan ang Biblia sa pag-asam ng posibilidad ng tensiyon sa ugnayan ng mag-asawa. Lalo nating naiisip ang Colosas 3:19:

Mga lalaki, mahalin ninyo ang inyong mga asawa, at huwag kayong maging malupit sa kanila.

Ang kapaitang maaaring mabuo sa isang lalaki laban sa kanyang asawa ay madalas na napakalalim kaya nawawalan siya ng pag-asang madaig pa ito. Madalas ay sumusuko na lamang siya at naghahanap ng kalayaan sa paghihiwalay o diborsiyo.

Halimbawa ang kaso nina Jano at Jinx. Sa una pa lamang nilang pagkikita, kapwa nila alam na sila'y para sa isa't isa. Sa mga sumunod na buwan ay magkasama sila sa bawat pagkakataon. Pagkalipas ng anim na buwan ay engaged na sila, at itinakda ang kasal anim na buwan pagkatapos. Pero sa naging takbo ng mga pangyayari, ikinasal sila apat na buwan matapos ang kanilang engagement.

Naging maayos ang kasal at mahusay na ginampanan ng bawat isa ang kanyang bahagi sa maliit na larong iyon. At sa unang taon ay medyo maayos ang takbo ng mga bagay. Pagkatapos isang araw ay nagkaroon sila ng marahas na pag-aaway at inilabas ni Jinx ang lahat ng kanyang kinimkim na kawalan ng paggalang kay Jano dahil sa nangyari bago sila ikinasal.

Gumanti si Jano nang ganoon din. Nanginig ang mga dingding at umumbok ang mga bintana. Pagkatapos noon ay tila wala nang pag-asa ang kanilang pagsasama. Natuklasan ni Jano na ang kapaitang nadarama niya laban sa kanyang asawa ay higit pa sa pag-ibig na minsang ipinadama niya rito (2 Samuel 13:15).

Iminungkahi ng mga kaibigan na kumonsulta sila sa isang Cristianong tagapayo sa pag-aasawa, at ginawa nila. Pero sa kaibuturan ay kasingtigas at kasing-di-sumusuko sila ng mga rehas ng isang kastilyo.

Sa wakas ay nag-file si Jano ng diborsiyo. Pero bago dinggin ang kaso sa hukuman, hinamon siya ng isang Cristianong kaibigan na subukan ang daan ng pagkadurog. At naabot ng asawa ng kaibigan si Jinx nang sabay rin sa parehong mensahe. Bakit hindi madurog sa harap ng Panginoon at sa harap ng isa't isa? Bakit hindi ilagay ang nakaraan sa ilalim ng dugo ni Cristo at magsimulang muli?

Ginawa nila. Iyon ang pinakamahirap na bagay na nagawa ng sinuman sa kanila. Pero nagkita sila at gumawa ng ganap na pagtatapat. Walang pag-iwas o pagmamatuwid sa sarili. Ito ay isang pagtatapat na kasintapat ng maaaring hilingin. Inako ng bawat isa ang pananagutan sa kanyang bahagi sa kanilang kasalanan bago ang kasal. Matapos ang lumuluhang pagtatapat sa Panginoon, nangako sila na hindi na kailanman isusumbat sa isa't isa ang kasalananang ito. Pinanghawakan nila ang pangako ng Diyos na sila'y napatawad na (1 Juan 1:9). Masaya nilang pinatawad ang isa't isa sa lahat ng bagay. At pinasiyahan ng bawat isa na kailangan din niyang patawarin ang kanyang sarili. Nang tumayo sila mula sa pagkakaluhod, naalis ang isang napakabigat na pasanin. Naunawaan nila na magkakaroon pa rin ng panahon ng pag-aangkop, pero napawi na ang makapal na ulap ng kapaitan at alitan. At naunawaan nila ang pangangailangan ng patuloy na pagkadurog tuwing may darating na problema sa tahanan.

Makalipas ang ilang buwan ay ibinaba ni Jano ang pahayagan sa gabi at nagkomento kung gaano kakatwa na ang mga tao ay gumugugol ng panahon at pera sa mga tagapayo sa pag-aasawa at mga psychiatrist, at sinusubukan ang anumang mamahaling "paggamot," pero hindi nila sinusubukan ang daan ng pagkadurog. At gayunman, kung walang pagkadurog, ang ibang mga bagay ay halos walang bisa.

Nais ng Diyos na Tayong Lahat ay Madurog

Pero hindi lamang sa ugnayan ng anak at magulang o sa ugnayan ng mag-asawa, kundi sa lahat ng larangan ng ating buhay ay nais ng Panginoon na tayo ay madurog.

Makikipagbuno Siya sa atin gaya ng pakikipagbuno Niya kay

Jacob sa Peniel. Sisikapin Niyang durugin ang ating kapalaluan, ang pagsunod sa sariling kalooban, ang di-mapagpatawad na espiritu, ang katigasan ng ulo, ang tsismis, ang paninirang-puri, ang pagkamakamundo, ang karumihan, ang init ng ulo, at ang bawat gawa ng laman. Nais Niyang palitan ang ating pangalan mula Jacob tungo sa Israel, mula manlilinlang tungo sa prinsipе, mula sa walang kapangyarihang tagapagbalak tungo sa isang may kapangyarihan sa Diyos at sa tao.

Makikipagbuno Siya sa atin hanggang sa pagbubukang-liwayway at lilinsadin ang ating hita. Pagkatapos ay daraanan natin ang natitirang bahagi ng ating buhay nang paika-ika, gaya ng isang taong durog na magagamit ng Diyos.

Nais ng Diyos na tayo ay walang kapintasan. Walang sinuman sa atin ang walang kasalanan pero tayong lahat ay maaaring maging walang kapintasan. Ang taong walang kapintasan ay isang taong, kapag nakagawa ng anumang mali, ay mabilis itong itinutuwid. Hindi niya hinahayaang lumubog ang araw sa kanyang galit. Sa pamamagitan ng pagtatapat at paghingi ng tawad, pinananatili niyang bukas ang daan ng komunikasyon sa Diyos at sa kanyang kapwa. Ang isang matanda sa lokal na iglesia ay *kailangang walang kapintasan* (1 Timoteo 3:2), pero dapat ay ganito ang bawat Cristiano.

Isipin ang mga Bunga

Isipin kung ano ang magiging kahulugan sa ating sariling buhay, sa ating mga tahanan, sa lokal na iglesia, at sa mundo ng negosyo kung tayong lahat ay durog gaya ng nararapat.

Sa ating sariling buhay, mangangahulugan ito ng higit na kapangyarihan, higit na kaligayahan, at mas mabuting kalusugan. Ang mga taong may pinakamalaking espirituwal na

impluwensiya sa iba ay ang mga nakapamatok kay Cristo sa kaamuan at pagpapakumbaba. Sila ang nakasusumpong ng kaganapan at kapahingahan sa paglilingkod sa Kanya. At ang mabuti para sa atin sa espiritu ay mabuti rin para sa ating pisikal na kalusugan. Minsan ay iniulat ng British Medical Journal na "walang himaymay sa katawan ng tao na lubusang hiwalay sa espiritu." Ikinuwento ni Dr. Paul Tournier ang tungkol sa isang pasyenteng ilang buwan nang may anemia. Pagkatapos ay mahiwaga itong nawala at naging normal muli ang kanyang dugo. Natuklasan sa pagsisiyasat na nagkaroon siya ng espirituwal na krisis, ibig sabihin, pinatawad niya ang isang matagal nang sama ng loob. Oo, mabuti sa kalusugan ang pagkadurog.

Isipin ang isang tahanan kung saan agad na inaayos ng mga miyembro ang anumang hindi pagkakaunawaan sa isa't isa. Siyempre may mga hindi pagkakasundo paminsan-minsan, pero hindi sila hinahayaang mag-ipon ng singaw sa kaldero. Natutuhan ng pamilya ang banal na sining ng paghalik at pagbabati. Iyan ang uri ng tahanan kung saan gustong manahan ni Jesus.

Sa lokal na kapulungan, ang pagkadurog ang daan patungo sa muling pagbabangon. Isang di-nagbabagong batas sa espirituwal na kaharian na ang mga luha ng pagkadurog ay pambungad sa mga ulan ng pagpapala. Karaniwan nating sinusubukan muna ang lahat ng iba pa: bagong gusali, bagong kampanya, bagong pamamaraan, pero naghihintay ang Diyos sa pagsisisi at pagpapakumbaba. Kapag tayo ay nagsisi, dadaloy ang pagpapala.

Kung ang Aking bayan na tinatawag sa Aking pangalan ay magpakumbaba, at manalangin at hanapin ang Aking

mukha, at tumalikod sa kanilang masasamang lakad, kung gayon ay diringgin Ko mula sa langit, at patatawarin Ko ang kanilang kasalanan at pagagalangin Ko ang kanilang lupain (2 Cronica 7:14).

At isipin ang epekto ng mga Cristiano sa mundo ng negosyo kung magpapakita sila ng pagkadurog. Ang mga taong makamundo ay hindi durog at gusto nilang itapat ang kanilang lakas sa iba na katulad nila. Pero natitigilan sila kapag nakasalubong nila ang isang taong hindi tumutugon nang may galit, na umaamin ng pagkakamali at humihingi ng tawad, na nagpapakita ng biyaya ng Panginoong Jesus. Ang ganitong higit-sa-likas na uri ng buhay ang pinakamalakas na nagsasalita para kay Cristo sa magulong mundo ng kalakalan ngayon.

Panginoon, Durugin Mo Ako

Ilang taon na ang nakararaan, sa isang pulong-panalangin para sa misyon, narinig ko ang isang masigasig na batang mananampalataya na nanalangin, "Panginoon, durugin Mo ako!" Ginulat ako ng kahilingang iyon. Hanggang sa panahong iyon ng aking buhay, hindi ko pa kailanman idinalangin ang panalanging iyon. At hindi ako tiyak na handa akong idalangin ito kahit noon. Pero ang mga salitang iyon, na umaagos nang mainit na mainit mula sa puso ng batang alagad na iyon, ang gumising sa akin sa napakalaking pangangailangan ng pagkadurog sa aking sariling buhay. Ipinamulat nito sa akin na ito ay isang napakahalagang bahagi ng espirituwal na kaharian. At ngayon ang mga salitang iyon ay naging palagiang panalangin ng isang pusong nagmimithi:

PANGINOON, DURUGIN MO AKO!

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.